
Imre Flóra

MÉLYSÉGI MÁMOR

nos azóta nem veszek levegőt
csak lebegek a szemed tengerében
zöldet kék vált naparanyozta zöld
áttetsző égkék ringat észrevétlen

hangod mélysége súlyosul fölém
izzón világos és átláthatatlan
fönről valami éles tiszta fény
zöld-kék téren át képtelen magasban

egyetlen zárt légbuborék vagyok
testet öltött felületi feszültség
a mélytengeri bűvár angyalok
játéka tehetetlen gyönyörűség

és várakozás fojtó fájdalom
hangod és szemed tengerem napom

ÉN SZERETEM A REJTÉLYEIDET

én szeretem a rejtélyeidet
tartózkodásod zavart büszkeséged
ahogy nem mondasz nemet sem igent
ahogy a személyes teredet véded

még a játszmáidat is szeretem
mikor nem válaszolsz vagy mikor másra
mikor a mondat mögül hirtelen
felvillan a lélek elhallgatása

a mozdulat és a megtorpanás
a nehézpáncélozott védtelenség
ahogy önmagadnak elébe állsz
rejteni tenger-szemed végtelenjét

meg ne lássák a titkolt benti képet
engedékeny gyönyörű gyöngédséged